

ONGEREMDE KINDERPRAAT

BAGHEERA

Online lezen of delen

Bij deze hoort een kleine voorgeschiedenis om het verhaal goed te kunnen volgen. Een tweetal jaren geleden kwam er een nieuwe poes in ons gezin. De naam was snel gekozen en laat ook niets aan de verbeelding over: Bagheera! Een prachtige zwarte kater. Hij werd meteen de grote lieveling van iedereen, maar in het bijzonder van Micha. Onze pleegzoon was bang voor dieren en overwon zijn angst voor dieren door dit beestje. Hij hilde vaak in die tijd, waardoor

vanaf de heup/staart, zou nooit meer zelfstandig kunnen plassen. Maar hij was verder wel gezond en inwendig was er niets geraakt. Euhm, ok, ... dus? "Wel, jullie zullen de kat 2x per dag moeten 'uitknijpen', zodat de blaas geledigd kan worden!", aldus de dierenarts... Slik, zagen we dat als gezin wel zitten? Het was de allerliefste knuffelpoes en verder was de poes helemaal gezond, dus eigenlijk was laten inslapen geen optie. Dus Eli, Micha, Jonathan en

"Wel, de blaas is volledig leeg, dus jullie poes is min of meer hersteld of heeft een manier gevonden om zijn blaas zelf te ledigen." Hoera! Er werd een nieuwe afspraak gemaakt om de staart te amputeren, want die sleepte nog steeds op de gron. En nu we een beetje zicht hadden op een 'normaal' leven, was het hygiënischer om die eraf te halen. Ook dit gebeurde en onze Bagheera was weer helemaal de geliefde knuffelpoes van ons gezin...

"Er werd gehuild, veel gehuild, er werd al stilletjes afscheid genomen... dit zou niet meer goedkomen."

Bagheera hem kwam troosten. In het begin leidde dit nog tot meer gehuil en gekrijs, maar na enige tijd zocht hij zelf Bagheera op als hij nood had aan troost en knuffels.

Tot op die noodlottige dag. Bagheera kwam thuis, sleepte zijn staart over de grond, jankte, jammerde. Hij was duidelijk niet gelukkig en had pijn! We maakten snel een afspraak met de dierenarts. Met spoed reden we erheen en het verdict was hoogst onaangenaam: onze Bagheera had een onzachte aanvaring gehad met een niet zo zacht voertuig, was verlamd

ik gingen op 'uitknijpcursus' bij de dierenarts. Micha: "Ok, mama, ik wil dit wel doen voor Bagheera, ik denk dat het wel zal lukken". Een week ging het goed. Voor het schoolgaan knepen de jongens Bagheera, in de avond was het de beurt aan de ouders. Tot op een dag dat er geen druppel meer uitkwam, niet in de ochtend en ook niet in de avond. Lichte paniek. Micha: "Mama, we moeten de dierenarts bellen, want misschien is hij nu helemaal aan't opzwellen vanbinnen!" Zo gezegd, zo gedaan. En... het onverwachte antwoord van de dierarts:

Tot deze zomer de kampen begonnen. Abel, Juda en Rafaël vertrokken op BAL-kamp (van het Evangelisch Jeugdverbond (EJV), echt een aanrader!), een beetje later vertrokken Eli en Micha op Gierle-kamp (ook van EJV en ook een aanrader). De kampen maakten dat we als koppel twee volledige dagen zonder kinderen in huis waren. Dus natuurlijk pakten wij een koffer en waren we ook weg! We genoten met volle teugen van onze kindloze dagen. Maar de ochtend dat we terugkwamen vonden we Bagheera jankend aan de achterdeur. Hij wilde duidelijk

zijn behoefte doen, maar er kwam niets uit... Een snel telefoontje naar de dierenarts, die ons het advies gaf om een laxeermiddel te geven (hadden we nog staan van het vorige incident). Als er geen verbetering merkbaar was tegen de volgende ochtend moesten we direct terugbellen en terug naar de dierenarts gaan. Helaas verdween Bagheera na de medicatie en zagen we hem niet meer terug die dag... Dat baarde ons ernstige zorgen, gezien de toestand waarin hij vertrokken was. De volgende ochtend stuurde onze lieve buurvrouw na haar nachtschift, toen ze om 6u thuis kwam, meteen een berichtje dat Bagheera in onze voortuin zag liggen. Daar lag Bagheera, niet in staat tot bewegen, niet in staat om te komen knuffelen en kopjes

te geven... we legden hem voorzichtig in de afgesloten warme badkamer. Zodra de dierenpraktijk open was, trokken we met spoed naar de dierenarts. Tegen dat Bagheera op de onderzoekstafel lag, was hij totaal apathisch en eigenlijk zo goed als bewusteloos. Dierarts: "Dit ziet er héél slecht uit! De blaas is zo groot als een pompelmoes, de nierfunctie is vermoedelijk volledig gestopt en kapot. Ik zal hem dadelijk sonderen en hou jullie op de hoogte." We kregen iets later telefoon: "De blaas zat vol met bloed, etter en urine. Hij werd goed gesondeerd en hangt aan een infuus. Hij is volledig apathisch en het ziet er heel slecht uit. Ik ga nog geen nierwaarden nemen, ik ga afwachten tot morgen. Ik vermoed dat de nierwaarden gaan aangeven dat

er geen normale functie meer mogelijk is en dat het eigenlijk einde verhaal is voor hem." Slik, dit verhaal moesten we aan onze kinderen die net van kamp terugkwamen overbrengen.

Er werd gehuild, veel gehuild, er werd al stilletjes afscheid genomen... dit zou niet meer goedkomen. Er was veel dankbaarheid, voor de extra tijd die we toch gekregen hadden met Bagheera na het ongeval. Jonathan en ik waren bezorgd om Micha. Hij was nog op kamp en was zich totaal niet bewust van wat er was gebeurd. Het is zijn poes... moesten we hem vroeger van kamp halen? Of net niet? Moesten we Bagheera laten inslapen? Moesten we zijn stoffelijke overschot dan bewaren, zodat hij hem wel kon begraven in onze tuin? Honderden vragen. We wisten

geen antwoord te formuleren. Er werd gebeden door onze kleintjes die wel thuis waren, er werd gehuild en gesmeekt. Het plan werd aangevat om Micha en Eli vroeger van kamp te halen. Afspraken werden gemaakt met de kampleiding

hij eet, hij drinkt. Ik heb de nierwaarden gecontroleerd en die zijn perfect. Ik weet niet wat er gebeurd is, maar op deze manier heeft het geen meerwaarde dat hij nog langer in onze dierenpraktijk blijft." Ik kon mijn oren niet geloven,

"Voor God is geen enkel gebed te klein, voor God is geen enkel wonder onmogelijk!"

en alles was afgesproken voor zaterdagmorgen. De dierenarts belde op donderdagmiddag: "De toestand gaat echt snel achteruit. Als jullie afscheid willen komen nemen zal het nu moeten, vrees ik." Jonathan haastte zich met Juda en Abel naar de dierenarts. Er werd nog meer gebeden en nog meer gesmeekt en gehuild. Er werd geknuffeld en gestreeld. De vraag kwam of de poes pijn had. En als dat niet zo was of de arts wou proberen hem nog in leven te houden tot zaterdag, zodat Micha afscheid kon nemen van zijn nog-levende poes. Ze ging haar best doen. We lieten Bagheera achter in de goede handen van de dierenarts. Ze zou ons regelmatig bellen als de situatie veranderde. Vrijdagochtend ging mijn gsm-over, het nummer van de dierarts verscheen op mijn schermje... Slik, dit is het telefoontje. Ik nam aarzelend en met een heel bang hartje op. "Ja, ik bel in verband met jullie poes.", klonk de opgewekte stem aan de andere kant, "Kom hem maar halen,

letterlijk, want eigenlijk geloofde ik niet dat Bagheera erdoor zou komen. De gebeden van onze kinderen hoorde ik wel, maar mijn eigen geloof was behoorlijk klein. Ik vertelde het Jonathan en die zei: "Zie je wel, jij kleingelovige." Hij had gelijk, helemaal gelijk! We haalden Bagheera thuis en de dag erna haalden we Micha en Eli van kamp. Het verhaal werd in geuren en kleuren verteld, er werd geknuffeld, neusjes gedrukt, kopjes gegeven, ... Helaas ging het de dagen erna steeds meer bergaf met Bagheera. Ze kreeg veel medicatie, bracht verschillende nachten door bij de dierenarts. De blaas genas maar niet. Uiteindelijk stopte hij met eten en met drinken, zijn temperatuur zakte en de dierarts gaf aan dat het nu echt 'op' was. Wij en zij hebben gedaan wat mogelijk was voor hem, maar nu waren de opties uitgeput. Micha heeft die extra week met ontzettend veel liefde gezorgd voor Bagheera: medicatie geven, smurrie

opkuisen, sonde openzetten, ... Er werd in die week langzaam afscheid genomen door ons hele gezin. Iedereen ging af en toe extra knuffelen met hem. Dit maakte dat afscheid uiteindelijk niet zo plots was. Rafaël en Juda vertrokken op Ontdekkerskamp (van Pinkster Jeugd Vlaanderen (PJV), een aanrader!), Abel op omniokamp (ook PJV, ook een aanrader!). We praatten over de talrijke mooie herinneringen, over de toekomst. 'Zou er ooit nog zo'n lieve poes zijn als Bagheera?', we huilden en knuffelden...

Maar bovenal het geloof van onze kinderen werd enorm versterkt (als zelfs de gestudeerde dierenarts er geen uitleg voor had?). Mijn geloof werd versterkt, want ik had vooral gebeden dat Micha nog waardig afscheid zou kunnen nemen... laat het een les zijn voor ons allemaal. Voor God is geen enkel gebed te klein, voor God is geen enkel wonder onmogelijk!

Ann Van der Flaas

goede 24/7
het boek

uw christelijke boekhandel

GENK

089 30 58 86
genk@hetgoedeboek.be

Vennestraat 345
3600 Genk

KORTRIJK

056 35 78 99
kortrijk@hetgoedeboek.be

Meensestraat 79
8500 Kortrijk

LEUVEN

016 14 62 08
leuven@hetgoedeboek.be

Tervuursesteenweg 194
3001 Heverlee

hetgoedeboek.be

fb.com/hetgoedeboek